

den Erstatning, som de følgende Paragrafer af denne Lov bestemme, hvorimod den ikke er anvendelig paa Selveier- og Arvefæstegaarde, om de end for Tiden ikke drives af Eierne selv, men af disse, i Genhold til Plakat af 7de Juni 1806, ere bortfæstede til Andre.

Den samme Ret, som ovenfor er tillagt Fæsteren, skal ogsaa tilkomme den, der har en saadan Gaard i Forpagtning paa et vist Aaremaal, eller paa to eller flere Personers Livstid, overensstemmende med Forordningen 15de Juni 1792, § 11.

Den, der har Panteret eller anden reel Sikkerhedsret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre saadan Overdragelse.

Dog skal den i nærværende Paragraf Fæsterne hjemlede Ret kun være gjældende med de Indskrænkninger, som følge af de i §§ 4, 5, 6, 7, 8 indeholdte Bestemmelser.

§ 4.

Har Eieren, Besidderen eller Bestyreren af saadant Fæstegods eller, forsaavidt han har faaet samme ved Arv eller ifølge fideikommissariff Bestemmelse, hans Formand eller Formænd i Besiddelsen, inden 1ste April 1873, ifølge frivillig, underhaanden afluttet Overenskomst, ved Skjøde eller thinglæst Kjøbekontrakt til Fæsterne eller deres Enker eller deres Livsarvinger eller Svigerbørn, til fuldstændig Eiendom eller Arvefæste med Ret til at pantsætte og sælge, overdraget mindst en Trediedel af det Hartkorn, som samtlige Fæstegaarde under Godset eller det samlede Lehn, Stamhus eller Fideikommiss udgjorde den 1ste Januar 1847 — derunder dog ikke indværfattet, hvad der siden den Tid er overdraget til Selveiendom eller Arvefæste, enten underhaanden til Andre end de fornævnte Personer eller ved offentlig Auktion — da skal den i § 3 hjemlede Udgang til at fordre Afløsning af det tilbagestaaende Fæstegods mod ham først kunne gøres gjældende fra 1ste April 1878.

Har han inden den Tid paa lige Maade overdraget ialt to Trediedele af Fæstegodssets fornævnte Hartkorn, udsættes denne Retts Anvendelse imod ham endvidere indtil den 1ste April 1881.

§ 5.

Den Eier, Besidder eller Bestyrelse, som vil gjøre den i foregaaende Paragraf hjemlede Ret gjældende, har derom inden Udløbet af fornævnte Tidsfrister til vedkommende Amtmand at indgive et til Indenrigsministeren stilet Andragende, ledsaget af Attester fra vedkommende Retskrivere og andre Bevisligheder, saavel om det Hartkorn, samtlige vedkommende Fæstegaarde efter fornævnte Regler udgjorde ved Begyndelsen af 1848, som om de senere foregaaede Overdragelser. Indenrigsministeren skal da uden Ophold ved sin Resolution afgjøre, om Lovens Betingelser ere opfyldte, hvorom saavel Eieren som samtlige Fæstere skulle underrettes. Indtil saadan Resolution er falden, skal Amtmandens Tilstaaelse for Andragendets betimelige Indlevering være tilstrækkelig til at suspendere Afløsningsrettens Anvendelse.

§ 6.

Dufter Eieren, Besidderen eller Bestyrelsen af saadant Fæstegods, uden at være i det i § 4 omhandlede Tilfælde, dog at erholde Udsættelse med Anvendelsen af den i § 3 hjemlede Afløsningsret, da har han inden 1ste Januar 1873 til Amtmanden at indgive en nøiagtig Fortegnelse over samtlige under Godset, Lehnet, Stamhuset, Fideikommisset eller Stiftelsen hørende Bøndergaarde, med Tilføiende af de Vilkaar, hvorunder han er villig til, i Tidsrummet fra 1ste April 1873 indtil 1ste April 1881, at overdrage enhver af dem til Selveiendom. Er Tilbudet fra Besidderen af Lehn, Stamhus eller Fideikommiss, eller fra Bestyrelsen af offentlige Stiftelser, maa det være ledsaget af Bevis for, at der fra vedkommende Overbestyrelses Side Intet er til Hinder derfor. Dette Tilbud, for hvis Modtagelse Amt-